

SITUACIÓ IRREVERSIBLE?

Sovint sento comentar certes situacions d'Església, que molta gent dona per irreversibles quan en realitat no ho són. Primer de tot, en reflexionar sobre la realitat religiosa que ens envolta, cometem al menys tres errors. Primer, comparar la situació actual amb la que hi havia quan érem infants, i és clar, que comparada amb la de llavors, tot va malament. Per exemple a Sant Feliu l'any 1950 hi havia set capellans i ara només dos i un diaca, hi havia cinc comunitats religioses amb un total d'unes 50 religioses i ara només n'hi ha una amb tres. Però si anem 150 enrere trobem que de comunitats només n'hi havia una, la dels Dolors –anomenada després de la Divina Pastora– amb set religioses i de capellans, cinc o sis beneficiats.

El segon error, és creure que el que passa aquí passa a tot arreu. I no és així. Certament que en general a tot Europa hi ha manca de vocacions, si ho comparem amb cinquanta anys enrere. Però no a tot arreu de la mateixa manera, ja que mentre a les tres diòcesis de la província de Barcelona hi ha uns 600 mossens, a les tres diòcesis de la província de Madrid n'hi ha més del doble. I el mateix passa a Alacant. Al poble del meu pare, la Vila Joiosa, hi ha quatre esglésies i dues capelles, servides per cinc mossens, dos de 46 anys, dos de jubilats, i un vicari de 28 anys.

El tercer error, és creure que la situació actual és absolutament irreversible, quan no ho és. I ho dic per experiència. Quan em van nomenar rector d'Oizinelles, jo tenia 47 anys i era el més jove dels mossens de l'arxiprestat, que tots passaven de 60 anys. Tant és així, que el Sr. bisbe m'oferí la parròquia de Sant Celoni, però sense deixar les set que tenia. I jo mateix demanava Déu que a l'hora de la mort pogués tenir un sacerdot. Però quan al cap de 12 anys vaig deixar el Montseny, jo era un dels tres més vells, i encara continuen essent tots de menys de 50 anys d'edat.

Quan jo tenia 14 anys algú em digué: *Quan es morin aquestes quatre velles, l'església s'acabarà.* I resulta que m'acabaré jo abans que s'acabin elles. Sigueu, doncs, objectius i no creiem als que diuen que les situacions són irreversibles i que no veurem mai més tants mossens, perquè tot torna, si bé no pas de la mateixa manera. Altra cosa és que cada parròquia torni a tenir el seu mossèn, que això sí que no ho veurem més, encara que el seminari fos ple de candidats. Perquè moltes parròquies no tenen gaire activitat, i tenir un mossèn només per a la missa dominical, un parell o tres de casaments i mitja dotzena de batejos i funerals l'any, seria un luxe impossible de sostenir, perquè la major part de les parròquies no podrien mantenir-lo, donant-li casa, seguretat social i un sou digne.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL FIRA I MERCAT, PRELUDI DE NADAL

Aquest passat diumenge, almenys pel que fa al matí, el passeig del Mar i la rambla Vidal presentaren una gran animació de ciutadans i visitants que s'aplegaren als dos esdeveniments que hi coincidien. Per una banda al passeig el mercat dominical i a la rambla la fira de Nadal. Com ve essent costum, quan arriben aquestes fires o qualsevol altra activitat pública, la participació d'entitats, grups i establiments es fa visible amb els estands que s'hi poden veure, en les diferents modalitats i productes adequats a cada època en que es presenten.

Pel que fa a la d'aquest passat cap de setmana, que es va iniciar amb l'encesa oficial dels llums de Nadal dels carrers de la ciutat i dels arbres confectionats pels alumnes dels centres escolars de Sant Feliu, s'hi podien trobar tota mena de productes propis d'aquestes festes nadalenes i d'hivern, en roba de vestir i objectes de regal. A destacar també dins la mateixa fira, les diferents activitats organitzades de cara als més petits, amb tota una diversitat de tallers, jocs i altres entreteniments.

Després d'un inici de setmana amb pluja i mal temps, la bona climatologia es va adaptar i acompanyar al desenvolupament dels actes, tot i que el fred va ser-hi present. Aquesta fira que va tenir lloc aquest llarg cap de setmana denominat de la Constitució o de la Puríssima, representa el pòrtic i preludi del que acostumen ser les properes festes de Nadal i Any Nou.

El contrast de l'animació del diumenge que comentem al principi de l'escrit es va poder veure el dilluns, on la calma total i buidor es va apoderar novament de la ciutat. Ja al matí eren pocs els ciutadans que voltaven pels carrers i els visitants o residents de cap de setmana ja s'ocupaven de recollir maletes al cotxe i emprendre el retorn a la seva població habitual de residència. No calen comentaris a la buidor i tranquil·litat de la tarda-nit d'aquest dilluns, ja amb la fira de Nadal acabada.

Una novetat que aquests dies es pot veure pels carrers de Sant Feliu són les noves il·luminacions ornamentals que s'hi han penjat amb motiu de les festes nadalenes. Després d'alguns anys de penjar-ne d'obsoletes i de no fer gaire llum, les d'enguany presenten un model diferent amb uns colors molt vistosos, degut a la nova modalitat de llums. S'ha tingut en compte, segons fons municipals, l'estalvi energètic amb un sistema novador, i també hi ha hagut variació ens els diversos llocs on s'han penjat i col·locat. Pel que fa a les de penjar, es tracta d'un model que no és exclusiu per a Sant Feliu, ja que segons les informacions apunten que en altres poblacions també s'hi poden veure les mateixes. No obstant això, valen més aquestes noves i repetides que no les que es podien veure en anys anteriors.

MINOTAIRES GUIXOLÈNS

INTRAHISTÒRICS

Suposo als lectors ben tips de l'allau de memembrances sobre la I Guerra Mundial, en el centenari del seu desencadenament (juliol de 1914), amb més motiu encara perquè Espanya va romandre forçosament al marge del conflicte. I dic forçosament perquè el país no tenia el potencial que li permetés entrar-hi de manera que la seva intervenció fos valorada per algun dels bàndols, no perquè faltessin veus contràries a la neutralitat (a Alfons XIIIè i al comte de Romanones els anava més la marxa militar que al clan Pujol la carretera La Seu-Andorra).

Però hi va haver catalans que van tenir cert protagonisme en la Gran Guerra: per exemple, els 954 voluntaris (altres xifres molt més elevades no són creïbles) que es van allistar en la Legió Estrangera francesa o en el seu exèrcit regular, com va fer el reconegut esperantista palamosí Frederic Pujulà. També el nostre *Gaziel* va forjar la seva reputació periodística gràcies a les cròniques de guerra que enviava des de París, primer a *La Veu de Catalunya* i després a *La Vanguardia*.

Vull recordar en aquesta columna un fillol de Sant Feliu que no mereix figurar en el capítol d'intrahistòrics, però la memòria dels pobles sovint és capritxosa ("A vegades passa així en la vida –va escriure Daphne du Maurier–: quan són els cavalls els que han treballat, és el cotxer qui rep la propina."); em refereixo al cirurgià i investigador Rudolph H. Matas.

En Rudolph Matas va néixer l'any 1860 a Bonnet Carre (Louisiana), a un tir de pedra de Nova Orleans, i era fill del metge gironí Narcís Hereu Matas i de la ganxona Teresa Jordà i Ponsjoan. La seva contribució al camp de la investigació quirúrgica és sorprenent, fins al punt que avui se'l considera el pare de la cirurgia vascular. Va ser el primer a utilitzar l'anestèsia espinal als Estats Units, la tècnica de degoteig intravenós en les operacions quirúrgiques (juliol de 1888) i la cirurgia per reparar aneurismes, i un dels pioners en l'aplicació de l'anestèsia local. Membre fundador i president de l'Associació Americana de Cirurgia Toràctica, va tenir un paper hospitalari crucial durant la Gran Guerra com a director de la "United States School for War Fractures"; no és gens difícil pensar en la magnitud del seu treball. Quan va morir, al setembre de 1957, va donar tots els seus béns a la medicina, i encara avui és recordat no només per la magnificència del seu treball sinó també per l'obsessiva minuciositat amb què seguia l'evolució dels seus pacients.

Quan tornava a Sant Feliu, per passar uns dies amb la seva germana Elvira, vivia a la casa de cal Duro de la plaça (en el seu testament la va deixar a l'Església, per a fins benèfics, i actualment és la casa rectoral: sense comentarís).

Hi ha una escola primària a Metairie (Louisiana) que porta el seu nom, així com la Biblioteca de Ciències de la Salut a la Universitat de Tulane. A Sant Feliu hi té un carreró que connecta els de Josep Maria Vilà i Josep Calzada.

JULIO FALCES BORJA

ANCORA
Setmanari de la Costa Brava

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guixols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Ancora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ANCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS:	ANUAL: 80 €
	TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS:	ANUAL: 100 €
	TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf):	ANUAL: 60 €
	TRIMESTRAL: 15 €

Membre de ACPC

AMB EL SUPORT DE LA
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència